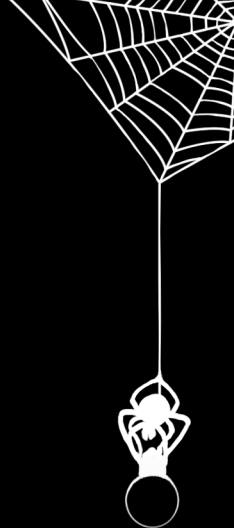

HET NIEUWE SPOOKHUIS

Tjerk Noordraven

DE ENGSTE SERIE OOIT - DEEL 1

moon

© Tjerk Noordraven, 2017

© Moon, Amsterdam 2017

Illustraties omslag en binnenwerk: © Esther Malaparte, 2017

Foto's auteur: © Bart van Dieken

Vormgeving omslag: Baqup

Vormgeving binnenwerk: Krijnie Gerritsen, *bijzee*

ISBN 978 90 488 3810 3

ISBN 978 90 488 3811 0 (e-book)

NUR 283

www.engstesericooit.nl

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PAS OP!

DIT BOEK
IS
NIET
VOOR
BANGERIKEN!

NIET MEER ENG

In het duister flitst af en toe een wit of bloedrood licht op, dat onmiddellijk weer dooft.

Gerinkel van ijzeren kettingen volgt op de lach van een skelet met lichtgevende ogen.

Na een schelle doodskreet klinken woeste trommels.

Nera is eraan gewend, ze hoort het nauwelijks meer. Zelfs de kettingzaag-met-schreeuw voelt voor haar natuurlijk aan.

Elke dag staat ze hier, in deze donkere hoek. Met een zwarte kap over haar hoofd en een zeis in haar hand.

Zodra het karretje de hoek om komt, stapt ze naar voren en loeit luid: 'Ik kom je haaaalen!'

Om vervolgens grijnzend toe te kijken hoe de kinderen in het karretje verstijven of angstig hun ouders in de armen vliegen.

Althans, zo was het altijd.

Zolang als ze zich kan herinneren, was het spookslot, na het reuzenrad, de best bezochte attractie van de kermis. De karretjes bleven maar rijden, sommige mensen kochten wel drie, vier, vijf keer opnieuw een kaartje. En elke keer schrokken ze weer.

Aan het eind van de avond was Nera's keel schor van het schreeuwen.

Maar sinds een dag of tien is alles anders.

Het begon vorige week. Ineens stonden er geen rijen meer voor de kassa en liep iedereen de attractie voorbij.

En de paar bezoekers die nog wel in het karretje stapten, kwamen geen van allen voor een tweede keer terug.

Haar vader dacht dat het misschien aan het dorp lag, dat de mensen bijgelovig waren.

Maar sinds vandaag staat de kermis in een hele grote stad, waar ze elk jaar drie weken staan en voorheen altijd succes hadden. En ook nu is het stil, nog stiller dan vorige week.

Er is zelfs nog helemaal niemand naar binnen gekomen.

In haar donkere hoek zit Nera tegen de wand geleund. Haar blik is gericht op haar horloge.

Tergend langzaam verspringen de lichtgevende seconden.

Zes minuut eenenveertig, zes minuut tweeënveertig, zes minuut drieënveertig...

Haar hoofd wordt warmer en warmer. Ze perst haar lippen op elkaar.

Kom op, kom op, denkt ze.

Zes minuut vijfenveertig, zes minuut ze...

Dan valt haar mond open en hapt ze naar adem. Hijgend zuigt ze de lucht naar binnen.

Ze balt haar vuisten. Weer niet gelukt!

Al jaren is adem inhouden haar favoriete spelletje. In het begin kon ze het maar veertig seconden, maar al snel lukte het steeds langer.

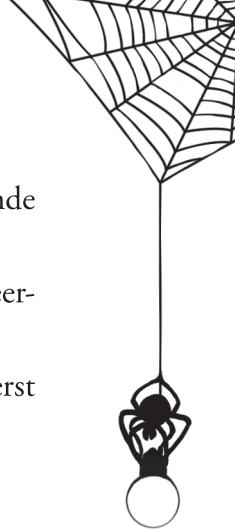
Haar huidige record is zes minuut zesenvieertig. Daar zit ze al maanden op.

Het lukt maar niet om langer haar adem in te houden, zelfs niet één seconde.

Ze wordt er gek van.

Terwijl ze nog bezig is op adem te komen, hoort ze aan de andere kant van het spookhuis een zacht geratel.

Eindelijk! Bezoekers!

Ze weet dat het nu drie minuten duurt voordat ze bij haar zijn.

Ze komt overeind, strijkt haar zwarte mantel recht en wacht tot ze het wagentje de bocht om ziet rijden.

Eerst klinkt een donderslag, dan flitst een witte lamp aan en verschijnt uit het niets een grote wolk rook.

Nera stapt naar voren en zwaait met haar zeis.

‘Ik kom je haaaa...’

In het karretje zitten vier jongens van haar leeftijd. Op hun gezichten is geen spoorje angst te zien.

Nee, erger nog, ze kijken dodelijk verveeld.

Eentje gaapt er zelfs!

‘Wat moet dat nou weer voorstellen?’ roept een van de jongens.

‘Echt zo nep,’ klaagt een ander.

‘Gadverdamme, ik wil mijn geld terug!’

Het karretje, dat automatisch over de rails rijdt, draait een kwartslag en gaat de bocht om.

Vlak voordat ze naar buiten rijden, hoort Nera een van de jongens nog net zeggen: ‘Kom, we gaan nog een keer naar dat enge spookhuis.’

DE NIEUWE TENT

's Avonds, in hun woonwagen, zitten ze zwijgend aan tafel. Nera, haar vader en haar grootmoeder.

Achter het open raam schuilt het duister. Kermismensen eten pas als de attracties dicht zijn en het publiek naar huis is.

Nera kijkt naar haar vader. Ze ziet dat hij geen hap door zijn keel krijgt. Hij verschuift het eten alleen een beetje met zijn vork.

Stukjes vlees verdwijnen onder de sla, gebakken aardappeltjes worden geplet en aan de kant geveegd.

Nera heeft medelijden met hem. Ze weet hoeveel het spookhuis voor hem betekent. Ze heeft de attractie zien groeien en groeien.

Toen ze klein was, was het spookhuis nog gewoon een tent waar de bezoekers doorheen liepen. Maar haar vader heeft het eigenhandig helemaal vernieuwd.

Hij heeft de rails ontworpen waar een karretje met bezoekers automatisch overheen kan rijden. Hij heeft

houten wanden gebouwd om het tentzeil te vervangen. En hij heeft het allemaal steeds enger gemaakt.

Weken is hij bezig geweest om voor het skelet lichtgevende ogen te maken die ook nog kunnen knippen.

Het skelet is natuurlijk nep, maar het ziet er heel echt uit. Net als de vleermuizen die aan het plafond hangen. Ook die heeft pap zelf gemaakt.

Dat is ook wat haar vader nu het ergste vindt. Niet dat er vandaag zo weinig bezoekers zijn geweest. Nee, wat hij het ergste vindt, is dat er geklaagd werd dat het niet eng was.

Dat heeft hij in al die jaren nog nooit meege maakt.

‘Hoe kunnen ze het nou ineens niet meer eng vinden...’ jammert hij met zijn handen in zijn haar. ‘Het kan toch niet dat iedereen ineens dapper is geworden?’

‘Iets is pas niet meer eng als je weet dat iets anders enger is,’ zegt grootmoeder, terwijl ze een lange, rimpelige wijsvinger in de lucht steekt.

Grootmoeder zegt altijd wijze dingen. Zij is de waarzegster van de kermis. Kermisbezoekers komen

naar haar tent om hun hand te laten lezen of haar met een glazen bol hun toekomst te laten voorspellen.

Men fluistert dat Madame Ludmila nog nooit een voorspelling heeft gedaan die niet is uitgekomen.

Ze stamt uit een oud zigeunergeslacht dat al generaties lang helderzienden en waarzegsters voortbrengt. Van moeder op dochter en van grootmoeder op kleindochter worden de voorspellende gaven en eeuwenoude kennis doorgegeven.

Om haar vingers draagt ze niet minder dan achttien gouden ringen – één voor elke vrouwelijke voorouder van wie ze kennis met zich meedraagt.

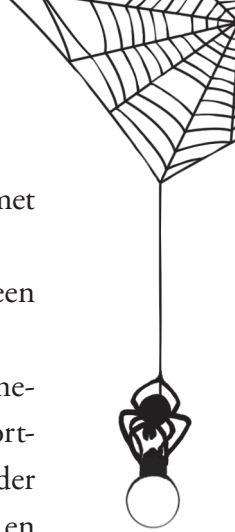
De woorden van grootmoeder hangen in de stilte.
Iets is pas niet meer eng als je weet dat iets anders enger is.

Wacht eens, denkt Nera. Dat zeiden die jongens toch?

‘Pap, die jongens vandaag...’

Haar vader weet meteen over wie ze het heeft. Er waren zó weinig bezoekers dat hij ze allemaal nog voor zich ziet.

‘Die jongens hadden het over een ander spookhuis.’
Haar vader schrikt op.

‘Die nieuwe tent!’ roept hij.

Toen ze de kermis vorige week in het dorp aan het opbouwen waren, was er ineens een nieuwe attractie bij gekomen.

Tijdens de opbouw waren ze erheen gelopen om kennis te maken. Ze zagen een oude, vieze tent, maar konden niet zien wat voor attractie het was.

Een jongen was bezig om het tentzeil met touwen te verankeren. Hij droeg een heel wijd trainingspak met capuchon. Toen hij zich omdraaide, zagen ze dat zijn gezicht in het verband zat.

‘Hoi,’ zei pap. ‘Welkom op de kermis. Wij zijn...’

Hij hield midden in de zin op toen hij zag hoe angstig de jongen naar hem keek.

‘Wij mogen van Herwald niet...’ fluisterde de jongen, maar het was al te laat.

Uit de tent kwam iemand met gebalde vuisten naar buiten.

‘Heb ik gezegd dat je pauze mocht houden?’ schreeuwde hij woest.

De man was klein, een stuk kleiner zelfs dan Nera, maar het waren zijn stem en zijn blik waardoor hij wel een reus leek.

Hij had een brede, zwarte baard met daarboven een hele dikke neus. Op zijn wangen en voorhoofd zaten een paar gigantische wratten. Uit sommige ervan staken zelfs wat haren.

‘Wat mot je?’ blafte hij pap toe.

Zijn ogen straalden zoveel boosheid uit dat Nera er rillingen van kreeg.

‘Uh, uh, uh, ik wilde even hallo zeggen,’ hakte pap. ‘U bent zeker Herwald? Ik ben...’

‘Ga dat lekker ergens anders doen,’ brieste de dwerg, terwijl hij zich omdraaide en de tent weer in liep.

Nu, aan tafel, wordt het hun ineens duidelijk. Die tent, daar zit een spookhuis in!

Een spookhuis dat blijkbaar enger is dan dat van hen...

HET LIJKT ALLEMAAL ZO ECHT

De volgende dag gaan Nera en haar vader op onderzoek uit. Ze hangen een bordje met **EVENTJES GESLOTEN** op hun eigen spookslot en lopen naar het spookhuis van de dwerg.

Omdat ze niet willen dat hij hen herkent, hebben ze zich vermomd.

Pap draagt een blonde, krullende pruik en een enorme plaksnor. Zijn ogen gaan schuil achter een spiegelende zonnebril.

Als Nera naar hem kijkt, kan ze nauwelijks haar lach inhouden.

Zelf is ze ook onherkenbaar. Haar haren zijn opgestoken en verborgen onder een grote pet, waarvan ze de klep tot over haar ogen heeft getrokken. In haar mond heeft ze een nepgebit uit de feestwinkel, met zulke grote tanden dat ze wel een beetje op een paard lijkt.

Knappe jongen die hen nu nog herkent.

De dwerg zit zelf in het kassahokje. Hij lijkt inderdaad niets in de gaten te hebben.

Pap koopt twee kaartjes. Met een kort gebaar wijst Herwald dat ze naar binnen mogen.

In de tent is het schemerig. Er is geen karretje om in te zitten, je moet zelf lopen. Het is de bedoeling dat je het touw volgt dat aan de wand bevestigd is.

Eerst is er niks te zien. Pap schudt zijn hoofd.

‘Wat saai,’ mompelt hij. ‘Geen enkel detail.’

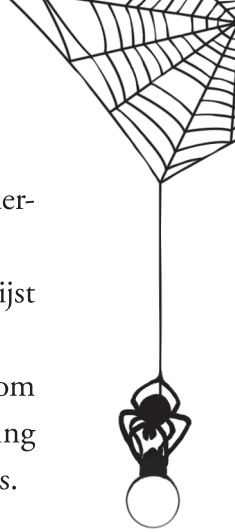
Hun eigen spookhuis hangt vol botten en schedels en spinnenwebben.

Er klinkt ook geen geluid. Geen muziek, geen enge kreten.

Ze slaan de eerste hoek om en stuiten op een prachtige Egyptische sarcofaag. De kist is van steen en in de deksel is het lichaam van de dode uitgehouwen, met daarbovenop een soort vogel die zijn vleugels er beschermend overheen houdt. Op de zijkant staan allemaal Egyptische symbolen.

Ineens wordt met een luid ‘waaaah’ de deksel opengeworpen en staan ze oog in oog met een mummie.

Het is een kleine mummie, helemaal gewikkeld in vaalwitte, linnen lappen.

Wat ziet hij er echt uit! Het lijkt wel of zijn ogen hen echt aanstaren.

‘Ongelooflijk,’ mompelt pap.

De mummie kruipt weer in zijn sarcofaag en ze lopen verder.

In het donker zien ze een gestalte staan. Een licht flitst aan en ze zien een wezen dat het onderlijf heeft van een geit, maar het bovenlijf van een jongen.

Aan de onderkant heeft hij twee poten met hoeven en een bruine vacht, en van achteren een staart. Maar vanaf zijn heupen is hij mens. Hij heeft een gewone buik en de armen, handen, schouders en het hoofd van een jongen van een jaar of tien.

Alleen dat sikje en die twee kleine hoorns op zijn hoofd zie je niet zo vaak bij een gewone jongen.

‘Een faun,’ fluistert pap. ‘Half mens, half geit. Wat knap gemaakt, hij lijkt net echt!’

De faun balt zijn vuisten en trappelt dreigend met zijn hoeven.

Snel lopen ze verder.

Ineens vliegt er een vleermuis over hen heen. Hij landt voor ze en verandert bliksemsnel in een bleke jongen met lange, scherpe hoektanden.

Nera gilt het uit. Een vampier!

De vampier krijgt en beweegt zijn opengesperde mond naar Nera toe, maar is dan ineens weer een vleermuis. Klapwiekend vliegt hij weg.

Nera's hart bonst in haar keel. Ze grijpt haar vaders hand en voelt dat ook die plakt van het angstzweet.

Nog voordat ze helemaal de hoek om zijn, horen ze het monster.

Het is een enorme hond, die op zichzelf al eng zou zijn. Maar deze hond heeft niet één, maar drie koppen. Drie koppen die allemaal woest grommen en waar kwijl uit loopt.

Hij lijkt op ze af te willen springen, maar zit vast aan een zware, ijzeren ketting.

Nera wil weg, ze is doodsbang, maar pap blijft gebiologeerd naar het beest staren.

‘Het lijkt een echte hond,’ hoort ze hem mompelen. ‘Maar welke koppen zijn dan nep? En hoe zitten die vast? Ze lijken alle drie wel echt.’

Als ze weer buiten zijn, ziet Nera lijkbleek. Haar vader heeft een diepe frons op zijn gezicht.

‘Ik snap er niets van, het lijkt allemaal zo echt. Hoe heeft hij dat gemaakt?’

